

“Estinea draait doooooorrrrrrrr”

Onderstaande column is ter plekke door Frans Miggelbrink geschreven en voorgedragen tijdens de relatiebijeenkomst: “Estinea draait doooooorrrrrrrr” op 22 september 2016

Dames en heren. 22 september 2016. Samen gaan we ervoor. Het is vasthouden en loslaten. Met Nienke, Maaïke en de moeder van Maaïke, Marianne en Annie, Funda en Tjerk, Monique en Beatrijs. Met Catharina als tafeldame want dit is: “Estinea draait doooooorrrrrrrr”.
Waarbij de wethouders weer eens te laat waren. En aan de tafel zat Catharina onze ervaringsdeskundige en Catharina zegt: “Allemaal hebben we een beperking”. En ik denk dat klopt: “Wethouders kunnen geen klok kijken”.

Met Maaïke en de moeder van Maaïke. Maaïke met haar eigen wil. Haar eigen muzieksoort. Haar eigen opstandigheid en met haar nieuwe schoenen maar daar heeft die hele middag niemand iets van gezegd. Anders vasthouden en anders samen doen. Samen met ouders en begeleiding. Samen anders. En van Maaïke hoorde je luid en duidelijk dat dat goed is.

En daar was Annie: Vrijwilligster voor het leven. Annie doet geen High Tea alleen thuis. Annie doet een High Tea met de hele buurt. Het hele dorp. De hele Achterhoek. Annie zit iedereen achter de broek aan. Je hebt vrijwilligsters en je hebt Annie. We weten allemaal: 't Is Annie die het verschil maakt. Een nieuwjaarsborrel? Annie bakt de oliebolletjes. Annie zet de koffie. Annie gaat met de hapjes rond en natuurlijk steekt Annie ook het vuurwerk af. Annie die gaat ervoor. Annie speelt Sinterklaas zonder teveel prikkels af te geven gewoon als Sint Annie en dat doet Annie het hele jaar door.

Lisa ging voor ons zingen. Lisa zingt niet alleen. Lisa is ook DE DJ. En als de DJ gaat zingen kan niemand meer de nummers in de computer vinden. Chaos. Lisa zien we terug in de musical Footlose. Daarvoor gaat ze in Gouda auditie doen. En als ze daar in Gouda anders over Lisa's zangkwaliteiten denken gaan wij met de hele Achterhoek in een bus naar Gouda om ze daar de oren te wassen. Lisa zingt: "Iedereen is van de wereld". En ik zie een paar wethouders kijken met een gezicht: "Dat wil ik ook. Zo'n stap wil ik ook zetten. Maar mijn vrouw zegt dat ik niet kan zingen". Kijk en daar begint de fout.

Funda en Tjerk. Tjerk accepteert Funda eindelijk zoals ze is. Dat ze het gewoon zelf doet. Alles gewoon zelf doen en fouten maken. Tjerk maakt geen fouten volgens Funda. Dat gelooft niemand. Want iedereen maakt fouten. Funda doet tegenwoordig de facturatie en is tegenwoordig de chef van de afdeling. Funda gaat gewoon verder die bestiert dadelijk niet alleen de facturatie. Die begint dadelijk een administratiekantoor. Funda wordt gewoon wethouder.

Monique werkt al drie jaar met mensen van Estinea op een school. Papier ophalen. Glas ophalen. Met briefjes door de hele buurt en dan zet de buurt het glas aan de weg. Maar als het regent is het om chagrijnig te worden. Maar dan krijgen ze chocolaatjes en gebakjes en dan is iedereen weer blij met het glas in de glasbak. Kwestie van gewoon doen. En als we fouten maken dan stellen we gewoon het plan bij. Dan gaan we lege kratjes bier ophalen en zetten de mensen een glaasje wijn aan de kant van de weg en helemaal niemand is dan nog chagrijnig.

Toen was er een pauze en moest iedereen elkaar anders vasthouden. Dat vonden de wethouders wel leuk. Dat is nog eens leuke politiek. We komen hier vaker lachen de wethouders. Wie wil me vasthouden. Maar daar was dan weer niemand voor te vinden. Behalve Funda want die dacht: "Een wethouder vasthouden is altijd goed voor de contacten".

Anders vasthouden. Eigen keuzes. Eigen regie en ruimte bieden. Beatrijs gaf levensleses. De arm om de schouder en de kentering in de zorg. Wat kan ik doen zodat jij gelukkig wordt. Lopend door het leven zonder dat je altijd gebracht en gehaald wordt. Vastzitten met je rolstoel in de stromende regen. Vast in de modder. De regen klettert op je kop en je kraait het uit van plezier. Levensgeluk op de markt en het zelf bakken van je eigen maaltijd. Kruip door elk gat in elke heg en ontdek het levensgeluk.

En vanaf dat moment werd het een dolle middag met een microfoon die je kon overgooien. Ik dacht toen: Als iemand een foutje maakt en een ander voor zijn kop gooit kunnen we lachen. Want dat mag; foutjes maken mag.

En het ging over ouders en professionals die samen dagelijks barrières oprichten met te beschermend te zijn dat je daarin door kunt schieten. Dat zit in de genen van ouders. Ouders zijn misschien wel de grootste barrières want ouders zijn bang voor ongelukken. Bang voor drukke wegen. Voor rolstoelers die vastzitten in de modder. Of dat je een microfoon voor je hoofd krijgt. Misschien moeten we met zijn allen meer risico's durven nemen. Dat we de vierdaagse wel in de stromende regen gaan lopen want van regen op je gezicht kun je heel gelukkig van worden.

"Het gaat om wat je kunt en het gaat niet om wat men denkt dat je zult kunnen of niet zult kunnen. Natuurlijk moet je daar fouten bij maken. Want alleen zo kom je erachter wat je wel kunt". En ik, denkt een wethouder die dat zo kan verwoorden, mag wel wat later komen. Ik mag wel wat langer in een hok zitten om andere wethouders een levenslesje te geven. Dit werd gelijk op Twitter gezet. En door iedereen gedeeld. De handen gingen op elkaar.

Samen zijn we sterk met ieder van ons onze eigen sterke punten. Met zelfvertrouwen zetten we stappen in de toekomst. Onder ons en wat het meest duidelijk is: "Je kunt pas een stap zetten als je wordt losgelaten". Niet aan dat je aan je lot wordt overgelaten. Maar anders wordt vastgehouden. Hier vanmiddag was niemand aanwezig zonder beperking. We zijn er voor elkaar. We helpen elkaar. Leve onze talenten. Leven onze kwaliteiten. Leve onze fouten. Daar alleen kan de dag van morgen beter van worden en nergens anders van. Samen sterk. DRAN.

